

Každý večer

Vladimír Merta

Zprvu k ním mluvil něžnou řečí ptáků,
chodila kolem nevšímavě,
tak pohledy svlékal každou.

Vodíval ji krajinami nevěry,
s rybníky za soumraku
a každý večer začínal a končil,
malou dojemnou sebevraždou.

Kopala keckami do zdí katedrály
zraňoval ji chlad kameGní, které
nic, nic jenom tisíce let,
krásně mlčí a stojí-í-í...

Sochy martýrů se na ně z mostů
vlídně usmívaly,
dívaly se na ně
jakoby tajně milovali - podobojím
jakoby tajně milovali - podobojím

Bál, bál se,
že se o ní bojí...

DMSledovali v FIntervizi
Cchytání Gdivokých vůní DMorchidejí.
Neubráníl jiFdojmu, žeCjedna z klecí
Gje přichystaná DMtaké pro ní.

Odcházela mu z náruče,
nezávazně ako dítě, v neděli do kina,
nezletilá bohyně s ustaranou tváří stařeny.

Zrcadlo poslušně měnilo barvy,
karet anebo domina?
Pavouček ukápl jako slza ze stěny,
Pavouček ukápl jako slza ze stěny

Bál, bál se,
že se o ní bojí...

Ukládali pokradmu viděné
podobanky vlastní samoty
až na dno nepaměti,
Ma oba v sobě naráz
zabili své nenarozené něžné děti.

Ona rty o zeť,
ústý rozpraskanými ranním razem,
on ve studené koupelně,
trápným pádem teplé kapky na zem.

Doufali dál, že je
osudy nudných manželství jiních lidí jaksí minou
a každý večer začínal a končil
malou dojemnou kocovinou.

Bál, bál se,

že se o ní bojí...